

GVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

NR. 882 / D.P.S.H.
DATA 05.05.2016

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
SENAT
L. 198 / 20.05.2016

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată „*Lege pentru modificarea și completarea Legii pentru prevenirea și combaterea violenței în familie nr.217/2003 (republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.365 din 30 mai 2012)*”, inițiată de domnul deputat Independent Remus Cernea (**Bp. 6/2016**).

I. Principalele reglementări

Propunerea legislativă are ca obiect de reglementare modificarea și completarea *Legii nr.217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței în familie, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, măsurile propuse vizând, astfel cum menționează inițiatorul în *Expunerea de motive*, întărirea mijloacelor de protecție a victimelor.

În acest scop, textul inițiativei legislative propune, în esență, următoarele:

- elaborarea unui manual pentru investigațiile privind violența domestică, ce va servi drept suport pentru polițiști și procurori, în scopul prevenirii, investigării și sancționării acestor infracțiuni, al sprijinirii în

conducerea investigațiilor preliminare, precum și al accesului la informațiile necesare pentru victimele acestei infracțiuni;

- aspecte cu privire la perfecționarea continuă a persoanelor desemnate cu atribuții în domeniul prevenirii și combaterii violenței în familie;

- instituirea unor norme prin care agresorul să fie supus testării psihologice;

- stabilirea unor norme prin care se dă posibilitatea instanței de a dispune măsuri de control și prevenire a încălcării ordinului de restricție.

II. Observații

1. În ceea ce privește completarea **art.1** din inițiativa legislativă, apreciem că sediul materiei privind regulile care trebuie urmate în investigarea și cercetarea infracțiunilor, inclusiv a celor referitoare la violența în familie sunt prevăzute în Codul de procedură penală. De asemenea, la nivelul fiecărei instituții care are atribuții în domeniul violenței în familie există, în prezent, manuale/metodologii de intervenție care se utilizează în practică.

Totodată la nivelul Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Drepturilor Copilului este utilizată Metodologia cadru privind prevenirea și intervenția în echipa multidisciplinară și în rețea în situațiile de violență asupra copilului și de violență în familie care a fost aprobată prin *Hotărârea Guvernului nr.49/2011 pentru aprobarea Metodologiei-cadru privind prevenirea și intervenția în echipă multidisciplinară și în rețea în situațiile de violență asupra copilului și de violență în familie și a Metodologiei de intervenție multidisciplinară și interinstituțională privind copiii exploatați și aflați în situații de risc de exploatare prin muncă, copiii victime ale traficului de persoane, precum și copiii români migranți victime ale altor forme de violență pe teritoriul altor state.*

În același timp, prevederile referitoare la dreptul de informare a victimelor violenței în familie și modalitățile efective de exercitare, se regăsesc, în mod explicit, în cuprinsul art.7 alin.(2) din Legea nr.217/2003.

Prevederi similare sunt reglementate și în sarcina organelor judiciare potrivit art.4 din *Legea nr.211/2004 privind unele măsuri pentru asigurarea protecției victimelor infracțiunilor, cu modificările și completările ulterioare*, respectiv a procurorului, conform art.27 alin.(6) din Legea nr.217/2003 care stipulează că procurorul are obligația de a informa persoana care solicită ordinul de protecție asupra prevederilor legale privind protecția victimelor infracțiunii.

Având în vedere aspectele enunțate, precum și faptul că elementele în cauză sunt deja reglementate în legislația în vigoare, considerăm că propunerea referitoare la elaborarea unui manual pentru investigațiile privind violența în familie nu este necesară, aceasta având caracter superfluu.

2. Cu privire la **art.2** din inițiativa legislativă, menționăm că, în prezent, art.12 din Legea nr.217/2003 prevede că „*Autoritățile prevăzute la art.8 asigură pregătirea și perfecționarea continuă a persoanelor desemnate cu atribuții în domeniul prevenirii și combaterii violenței în familie*”.

De asemenea, tipurile de formare profesională continuă a adulților sunt reglementate în art.7-10 din *Ordonanța Guvernului nr.129/2000 privind formarea profesională a adulților, republicată, cu modificările și completările ulterioare*.

În acest sens, menționăm că nu este necesară reglementarea formelor de perfecționare continuă prin includerea posibilității organizării unor seminarii, deoarece aceste aspecte se regăsesc la art.10 alin.(3) lit.d) din *Ordonanța Guvernului nr. 129/2000*.

3. Referitor la **art.3** din propunerea legislativă, (privind modificarea alin.(3) al art.23 din lege) în sensul că măsura evaluării psihologice, a consilierii psihologice și a psihoterapiei să fie obligatoriu dispuse de instanță, precizăm următoarele:

Disponerea de către instanță a unor măsuri de consiliere psihologică, psihoterapie sau efectuarea unui tratament ori a unor forme de îngrijire, în special în scopul dezintoxicării, trebuie să rămână o măsură la aprecierea instanței, în funcție de împrejurările și circumstanțele cauzei, astfel cum acestea pot rezulta dintr-un probatoriu sumar, cum este cel specific procedurii ordinului de protecție.

Subliniem că ordinul de protecție este o măsură care are ca principal scop să răspundă urgent necesității de protecție și siguranță a victimei, prin luarea unor măsuri de separare a acesteia de agresor și nu neapărat să rezolve toată problematica violenței, cauzele și soluțiile pe termen lung care vizează membrii familiei și sancționarea agresorului. Pentru aceste aspecte există alte dispoziții legale aplicabile, precum *Codul penal, Codul de procedură penală, Legea sănătății mintale și a protecției persoanelor cu tulburări psihice nr.487/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare*.

Precizăm că legislația, în acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, este exigentă și impune o serie de garanții procesuale în ceea ce privește dreptul statului (prin autoritățile sale) de a decide internarea sau supunerea obligatorie a persoanei la tratament psihiatric (art. 109,110 din Codul penal, art.245-248 din Codul de procedură penală, Legea nr.487/2002).

Subliniem că, potrivit art.27 alin.(7) din Legea nr.217/2003 *„Judecata se face de urgență și cu precădere, nefiind admisibile probe a căror administrare necesită timp îndelungat”*.

În aceste condiții, este posibil ca probatoriul, suficient pentru a justifica ordinul de protecție, să nu fie suficient pentru a justifica și obligarea agresorului la vreun tratament. Probatoriul trebuie să fie minimal pentru a putea fi administrat în regim de urgență, ceea ce face, ca în cele mai multe cazuri, să nu ofere suficiente elemente pentru edificarea instanței asupra cauzelor agresiunii și asupra formelor de intervenție asupra acestora, cu atât mai mult cu cât clarificarea acestor aspecte presupune efectuarea unor expertize, cu dreptul pârâtului de a formula obiecțiuni, consultarea unor specialiști. Or, toate aceste aspecte ar conduce, în mod evident, la întârzieri considerabile în pronunțarea instanței și la îndepărtarea ordinului de la scopul urmărit. Este, de asemenea, evident, că nu în toate situațiile se impune consiliere sau psihoterapie, în multe situații atitudinea agresivă provenind din lipsa de educație, din mentalități greșite. Instanța trebuie să aibă posibilitatea de a dispune în funcție de elementele probatorii care i se prezintă și într-un interval de timp cât mai scurt asupra principalei măsuri solicitate de victimă, aceea de a fi separată de agresor.

În ceea ce privește completarea textului cu sintagma *„de a se supune măsurilor de control decise de instanță”*, observăm că aceasta este reluată și detaliată în noul alineat (4), propus a completa art.23 din *Legea nr.217/2003*, astfel încât ideea nu ar trebui dublată, mai ales că alin.(3) (propus spre modificare) și textul propus la alin.(4) vizează tipuri diferite de măsuri, cu scopuri diferite. Alin. (4) are în vedere măsuri care țin de respectarea ordinului de protecție (iar nu tratarea agresorului) și are ca scop prevenirea încălcării ordinului de către agresor. Ideile trebuie reglementate separat.

4. În ceea ce privește **art.4** al inițiativei legislative (referitor la completarea art.23 alin.(4) din lege), considerăm oportună reformularea textului astfel: „*Prin aceeași hotărâre, instanța poate dispune luarea unei măsuri de control a respectării ordinului de protecție și pentru prevenirea încălcării acestuia, precum:*

- *obligarea agresorului de a se prezenta periodic, la un interval de timp stabilit de instanță, potrivit împrejurărilor, la secția de poliție competentă cu supravegherea respectării ordinului de protecție;*

- *obligarea agresorului de a da informații organului de poliție cu privire la noua locuință în cazul în care prin ordin s-a dispus evacuarea temporară a agresorului din locuința familiei”.*

III. Punctul de vedere al Guvernului

Guvernul susține adoptarea acestei inițiative legislative, sub rezerva însușirii observațiilor și propunerilor de la pct. II.

Cu stimă,

Dacian Julien CIOLOȘ

Domnului senator Călin-Constantin-Anton Popescu-Tăriceanu
Președintele Senatului